

# עכברי ראש המיטה



ג'ינג'רס ווד

ק.ל. סאיל

באביב שנת 1943, בזמן מלחמת העולם השנייה, כשכולם חיכו לחדשות טובות ושמעו רק רעות, בעיירה וולשית קטנה, בבית נחמד, חי איש זקן בשם הרולד.

זה היה איש עליז, שתמיד חבש כובע שטוח, הרכיב משקפיים, היו לו שערות כסופות סמיכות, ותמיד, בכל מצב, גם חיוך ידידותי לכל אחד. כל מי שהכיר אותו חיבב אותו מאוד. הרולד נראה נעים לכל אחד, אך בביתו לא היה לו אף אחד והוא הרגיש בודד. מעולם לא הייתה לו אישה אבל הוא אהב מאוד את העלמה זוזי דטבנס שגרה במורד הדרך, שגם היא מעולם לא התחתנה.

גם היא הייתה מאוהבת בסתר בהרולד. הם היו מאוהבים כך עוד מזמן בית הספר היסודי, אבל בגלל הביישנות הנוראה שלהם לא היה להם

אף פעם האומץ להודות בכך זה לזה.  
הרולד חשב שהוא גר לבדו, אך  
למעשה גרו אתו עוד ארבעה מעריצים  
קטנים וסודיים. הם חיו בבסיס המיטה



של הרולד ונכנסו ויצאו דרך חור קטן  
שמאחרי ראש המיטה שלו. היו אלה  
עכברים, פופ ופופפי שהיו בעל ואשתו,

וגם פולקר ופיני גם הם בעל ואשתו.  
הבית הטבעי שלהם היה כמובן  
בחורשה שמחוץ לעיירה, אך הם עברו  
לביתו של הרולד לפני שנה, כשהוא  
יצא לחורשה לקטוף אוכמניות. הזר  
הזה מצא חן בעיניהם, כי הוא נראה  
ידידותי מאוד. הם קפצו לתוך התרמיל  
שלו, כך הגיעו לביתו ושם הקימו את  
ביתם.

הם היו שקטים ונקיים והרולד ידע  
אמנם שהם שם, אך לא היה לו אכפת,  
והוא לא ראה אותם מעולם.  
בלילה הוא היה משאיר להם תופינים,  
וכשבוקר לא מצא אותם, ידע שעכברי  
ראש המיטה שלו לקחו אותם.  
לפעמים, בלילות, הוא היה מרגיש  
בריח מתוק של עוגת תפוחים חמה, זה  
עתה אפויה, שחודר מתחת המיטה,  
אך הוא שפשוט הניע את כתפיו, הניח

"לא, פיני. זו בדיוק הבעיה, הוא ביישן  
מדי. כרגע ראיתי איך הוא בוכה, כי  
הוא כל כך לבד."  
"באמת?"  
"כן, הוא נחמד כל כך לגבינו ולכן אנו  
צריכים לעזור לו כפי שרק נוכל."  
"טוב, אבל את מי?"  
פולקר גירד את ראשו - "זוזי... האישה



שזו רק תעלול של המוח שלו, והמשיך  
בשקט בשינה.  
החיים של העכברים היו נעימים  
ושמחים, אך ערב אחד, לפני שהלך  
למיטה, פולקר עבר בשקט דרך החדר  
הגדול, ושמע את הרולד נאנח ואומר  
לעצמו:  
"הייתי רוצה שיהיה לי כאן מישהו... לכל  
אחד דרושה קצת חברה... ולי אין אף  
אחד!"  
והוא ראה את הרולד מנגב את עיניו,  
לבדו ליד האש.  
"הרולד המסכן" חשב פולקר ואחר כך  
רץ מהר וניכנס לחור שתחת המיטה.  
"אנו צריכים למצוא אישה להרולד!"  
"למצוא להרולד אישה?" נדהמה פיני.  
"כן, ומהר כמה שרק אפשר."  
"אינך חושב שהיה מוצא לעצמו אחת,  
אילו רק רצה?"

מדי לבעיות גדולות. לכן גם העכברים  
של הרולד ישבו חודשים וסיבבו את  
השפמים שלהם וחשבו איך..



"איך נוכל לקרב אותם, זה לזה?"  
החשיבה לקחה להם שנתיים ארוכות,  
עד שיום אחד פולקר קפץ מהכסא שלו  
וקרא בקול גדול:  
"מכתב!"

זוּזי, כולנו דיברנו על כך שפניו  
מסמיקים כשהוא מדבר אליה."  
"טוב, אבל מה נעשה? איך נפנה את  
תשומת לבה?"  
"מממ.. אינני יודע. צריך לחשוב על  
כך."

אלא שלעכברים מוחות קטנים מאוד,  
ומשהו שבן אדם יכול למצוא תוך חצי  
שעה, לעכבר ייקח לפחות שבועיים או  
אפילו חודשים.

אני זוכרת שידידי היקר טומי העכבר  
חיפש שנה שלמה את הנעליים שלו,  
עד שבוקר אחד החליט לבדוק את  
הרגליו והנעליים היו בדיוק באותו מקום  
שהוא בעצמו שם אותן לפני שנים -  
הנעל הימנית על רגלו הימנית, הנעל  
השמאלית על רגלו השמאלית. אפילו  
בדברים פשוטים העכברים עלולים  
להתבלבל כי המוחות שלהם קטנים



דואג לנו קצת."  
רוללר חשב עוד קצת, אבל אחר כך  
לקח עט והתחיל לכתוב על פיסת נייר..  
"זוזי היקרה.  
הייתי שמח מאוד אילו הסכמת לבוא  
אלי מחר לארוחה חגיגית נחמדה. אני  
מצפה לבואך.  
הרולד."  
הם שמו את המכתב במעטפה, סגרו,

"מה זה היה?" שאלה פיני בסקרנות,  
שבדיוק אז סרגה מחמם זנב רך וארוך  
בשביל פולקר.  
"מכתב. נשלח לה מכתב."  
"איך? אנו לא יודעים לכתוב."  
"לא, אבל אחד מהעכברושים של עליית  
הגג יודע. פגשתי אותו פעם והוא אמר  
לי זאת. נלך לשם ונבקש אותו."  
"טוב, פולקר. אם אתה חושב כך.. נביא  
לו תופין אחד. העכברושים לא עושים  
דבר חינם, הוא יצפה לתשלום."  
יותר מאוחר, כשהם עמדו לפני  
העכברוש רוללר, ואמרו לו מה רוצים  
ממנו, הו גירד את אוזנו והרעיון לא  
נראה לו.  
"אני חושב, מה עשו לנו בני אדם מלבד  
הפחדה ורדיפה בכל הזדמנות."  
"כן, אבל הרולד הוא לא כמו אחרים.  
הוא לא פוגע בנו ולהפך, הוא אפילו

עצבני מדי.  
"כן!" היא ענתה בחיוך.



"תסכימי?"  
"כן הרולד. כבר שנים רציתי שתשאל."  
העכברים התחילו לרקוד מרוב שמחה  
ואחר כך הסתכלו על הרולד ופיני  
כשהם התיישבו לארוחה חגיגית.  
חמישה ימים אחר כך, ב-8 במאי  
1945 הם התחתנו בכנסייה המקומית

יצאו בלילה ושמו אותו על סף ביתה,  
ואחר כך חזרו והלכו לישון בהנאה  
ושלום.

למחרת הם ישבו והקשיבו, ואז שמעו  
דפיקה ביישנית לדלת, וכשהרולד פתח  
אותה, עמדה שם זוזי עם המכתב  
בידה. ולפני שהיא יכלה לומר דבר  
הרולד שאל:  
"אולי תכנסי?"

היא נכנסה וישבה. ואז הרולד הכין  
תה, והיא לא הייתה צריכה להזכיר את  
המכתב. מהר מאוד היא שמה אותו  
בכיס ושכחה עליו לגמרי.

במשך חצי השעה הראשונה הם בקושי  
דיברו והעכברים התחילו כבר לדאוג.  
אך פתאום הרולד פנה אל זוזי ואמר  
מהר:

"תתחתי אתי?.. אני מצטער, רציתי  
כבר שנים לשאול אתך אבל הייתי



וכל העיירה באה לשמוח אתם. עכברי  
ראש המיטה הביטו על החגיגה,  
כשחפציהם כבר ארוזים. הם החליטו  
לחזור לחורשה, למשפחות שלהם,  
להורים, אחים ואחיות שאותם לא ראו  
במשך שנים. הם מחאו את דמעות  
האושר שלהם ורצו לחורשה.  
אבל כשעזבו את העיירה שמעו  
שהשמחה היא כפולה, כי בכל העיירה  
האנשים צחקו, קראו משמחה ורקדו:  
"המלחמה נגמרה!"